

“Maskevalg”

Du har modtaget dette dokument fordi du har bedt om mere information omkring mit værk Maskevalg fra 2011.

Jeg har været på tv hvor jeg fortæller min historie omkring dette maleri og du kan se mere på dette link:

<http://akrylkunst.dk/tv>

Flere links omkring værket:

<http://artpopuli.dk/nyheder/historien-om-et-v%C3%A6rkmaskevalg>

<http://akrylkunst.dk/nyheder/horsens-folkeblad-191-2013/>

<http://akrylkunst.dk/nyheder/det-tavse-sprog/>

<http://akrylkunst.dk/Nyheder/>

Lidt mere info:

Jeg begyndte at male på grund af en depression, og som hjælp for mig.

Hvis man ser nøje på vedlagte arbejde kaldet tankespind, læg mærke til at kraniet er åben, og man kan se hjernen, der er dækket med et edderkoppespind.

Men læg mærke til edderkoppen, man kan måske se en pille med en smiley, det er et symbol for den medicin, jeg tog for at styre min depression (lykkepiller), men den type medicin er ligesom et spind der forsøger at styre tankerne i én retning, og derfor er mit ansigt ligesom stenet, og linjerne omkring min person, er et symbol for de ting omkring mig, at jeg ikke fanger det der sker på grund af medicinen.

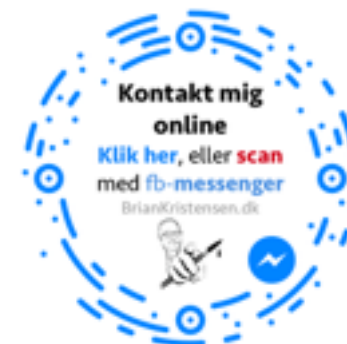
Jeg kunne tale i timer om mit arbejde, er der en masse historie bag nogle af min kunst, og hvis du har flere spørgsmål, eller brug for mere info så sig endelig til, jeg vil rigtig gerne hjælpe jer :-)

November 2016 er jeg månedens kunstner ved Annes Atelier, og i den forbindelse har jeg besvaret nogle spørgsmål som bliver bragt senere, måske de svar kan give lidt mere indsigt i hvem jeg er og hvorfor jeg maler det jeg maler, så jeg har vedlagt dokumentet i slutningen.

På de næste sider er der lidt af de andre værker som jeg har malet med samme tema.

Har du brug for mere info, så hold dig ikke tilbage fra at kontakte mig.

<http://info.art2u.dk>

Maskernes fald – bag facaden

Om Brian Kristensens selv billeder

For kunstner Brian Kristensen betyder det meget at kunne skabe noget og være i stand til, at tale det tavse sprog gennem sine malerier, for på den måde at formidle egne indre følelser og stemninger og indsætte dem i historien, om de personer han portrætter.

Han fordyber sig i andre menneskers liv på godt og ondt, såvel som sit eget liv. Hans persongalleri tager udgangspunkt i stumfilmens skuespillere. Der er rigtig meget sjæl med i hans fortolkning over de gamle filmskuespillere og han udviser respekt for dem og får deres liv, indeholdende alt deres storhed, succes og ensomhed, med i udtrykket.

Men det er særligt i hans selv billeder at budskabet for alvor brænder igennem. Her bliver han en meget autentisk kunstner, som fortolker på en enkel måde, de skyggesider livet har. Vi har alle skyggesider, spørgsmålet er bare, hvor tæt vi er på dem i perioder af vores liv.

Brian Kristensens selv billeder er meget stærke i deres udtryk. De puster til vores selvopfattelse og rammer os på en opsigtsvækkende og bevægende måde. Som det for eksempel er tilfældet i hans billede med manden uden ansigt, der ligger i sengen og rækker ud efter én af maskerne på væggen. Man viser sig ikke, skjuler sig eller ved ikke helt hvordan man skal opføre sig. Hvordan man skal se ud eller forholde sig til sine følelser. Det kan være svært at sætte ord på sine følelser og tanker, når skyggen rammer, men gennem maleriet og motiverne får Brian anskuelig gjort hvad det for ham drejer sig om. Han får sat "ord" på. Stykke for stykke fjerner han skammen og skyggerne, der ligger hen over hans indre guld.

Hans motiver er højintense og fangende. Med et rent og detalje blottet udtryk, gør han skyggesiden nærværende og meget personlig. De synsvinkler på livet, som han får frem i sine malerier har mere fokus på de mørke sider.

Menneskets skyggesider bliver især et interessant emne for ham. Smerten og frustrationen bliver mere vigtig og den harmoniske livsanskuelse går tabt. Han går fra at se det perfekte "glansbillede" som virkelighed til at anerkende, at virkeligheden ikke er så perfekt, som vi gerne vil gøre den til mange gange. Og når den erkendelse kommer til udtryk, sker magien for Brian og hans maleriske formidling bliver troværdig. Han er en modig kunstner, som tør at stå ved hvem han er – også når skyggerne rammer ham.

Jeg er ret sikker på, at fortsætter han den åbne og ærlige kurs han har anlagt, så vil det føre ham langt videre i sin passion for at bringe sine budskaber ved at blotlægge sine lyse og mørke sider og videreudvikle sit kunstneriske udtryk. Han er godt på vej.

Af Kirsten-Marie Hedeland, tv programvært på "Kunst for Tiden" og skribent ved Kunstavisen, februar 2015

Tekst fra Månedens kunstner “Annes Atelier”

Mit navn er Brian Kristensen, og jeg er kunstner fordi jeg har ikke kan komme ud med mit budskab på andre måder. Jeg har forsøgt at skrive, men jeg bliver hurtig træt af at skrive, og jeg kunne tidligere ikke forklare hvorfor jeg følte mig anderledes, jeg havde bare behov for at komme ud med de følelser som jeg ikke kunne formulere med ord.

Som barn var jeg meget urolig, jeg kan huske at jeg som dreng havde set 7 dags cykelløb i tv, og tv var jo ikke hver mands eje den gang, så det havde nok gjort indtryk på mig, for ved en begravelse lidt senere, gik jeg ned til kisten og tog bære kransen om halsen, og råbte, jeg har vundet i cykelløb.

Jeg kan også huske at jeg tit fik kommentarer som, bliver du aldrig voksen. Men på trods af min urolige krop, så fik jeg stor kærlighed fra mine forældre.

Når jeg tænker tilbage, så havde jeg rolige øjeblikke, og det var når jeg sad med en blyant og papir. Jeg kunne bruge rigtig lang tid på at tegne ansigter og lægge skygger, det gav mig en indre ro at bruge min kreative del af hjernen.

Desuden brugte jeg lang tid på at indspille kassettebånd med musik som jeg forventede at mine venner ville syntes om, og hertil designede jeg altid et cover til båndet som fuldførte min gave til andre.

Jeg opdagede desværre også at det jeg syntes var fantastisk musik, og et fedt cover ikke altid var det mine venner havde lyst til at se og høre, så det gjorde nok at min kreativitet fik et lille knæk, men den har altid været der, og når jeg brugte den, så gav den mig ro.

Jeg har været kunstner siden jeg var barn, men har ikke betragtet mig som sådan, før de senere år.

I 2009 fik jeg øjnene op for min kunstneriske åre. Egentlig var det ikke en behagelig oplevelse, for det startede med at jeg gik ned med stress. Min krop sagde simpelthen fra.

Som så mange andre kom jeg til psykolog for at finde årsagen til min stress, men i første omgang bad psykologen mig overveje om der var en hobby jeg har forsømt eller kunne tænke mig at arbejde med.

Jeg forklarede at jeg i min barndom tegnede portrætter, og at denne hobby gav mig ro. Hans første medicin var derfor at jeg skulle genoptage denne hobby.

Pludselig strømmede mine tanker med ideer til værker jeg ville i gang med, men i første omgang tænkte jeg på hvilke portrætter der ville give mig glæde, og her tænkte jeg på Gøg og Gokke, som jeg morede mig meget over før i tiden, så derfor begyndte jeg at male portrætter af Gøg og Gokke, herefter Charlie Chaplin og Buster Keaton m.m.

Men der var stadig nogle følelser jeg ikke kom ud med, så derfor begyndte jeg at male værker som fortællinger over det der brændte inden i mig selv.

Derfor har jeg en del værker der handler om at bære maske, eller at man prøver at vise udadtil at alt er godt, men indeni så er der et kaos.

Mine venner har altid omtalt mig som den glade Brian, så da jeg gik ned i et dybt hul, kunne mange ikke forstå hvorfor jeg ikke bare kunne tage det med et stort smil som jeg plejede.

I 2014 fik jeg så endelig diagnosen ADHD, og nu kan jeg så forstå det kaos jeg har i mit indre, og bedre forstå hvorfor jeg ikke som andre bare kan sætte sig ned og følge med, eller hvorfor jeg så hurtigt mister fokus.

Jeg har samtidig fundet ud af at min kreative side, er god medicin for mit sind.

En typisk dag hvor jeg arbejder med min kunst foregår sådan: Jeg får en hel del bestillinger på portrætter malet fra foto, så det er ikke så tit jeg får tid til at arbejde med de andre ideer jeg har skrevet ned for at huske dem.

Men for det meste så er det portræt på lærred malet med akryl jeg får bestillinger, samt lidt kul tegninger.

Først tegner jeg en skitse over det portræt jeg skal male, herefter overfører jeg denne tegning til et fladt stykke lærred som ikke er spændt op. Herefter lægger jeg skyggerne med kul således at mit lærred nu fremstår som en kultegning. Dette fikserer jeg med en malersprøjte der er fyldt med en mat lakering.

Herefter har jeg flere veje at gå, alt efter hvilken stil jeg sigter efter. Men det mest normale er at jeg tager halv akryl + halv akryl glazing og maler de farver der skal på lærred.

Dette tynde lag, lader min tegning skinne igennem så skygger og kontur er rimelig bevaret.

Jeg supplerer ofte med lidt flere lag hvor der er skygge, så det ikke bare er kultegningen der danner skyggerne, men også et tykkere lag farve som giver en mørkere tone.

Det bedste jeg ved er når et værk er færdig, og jeg er nået det punkt hvor nu må jeg ikke finpudse mere, for så mister billedet sit momentum. Dertil er det ufattelig opløftende når kunder giver sig tid til at fordøje billedet og senere melder tilbage og fortæller hvad værket betyder for dem.

Det værste jeg ved er når jeg ikke kan finde ro til at male fordi der er så mange andre pligter man må tage sig af, sådan er det sikkert for de fleste.

Men som ægtemand, far til 4 børn + 1 barnebarn, eget hus og fulltidsarbejde samt andre forpligtigelser, så kan jeg ikke bare tage den tid jeg har lyst til, selvom familien ved at det er medicin for mit helbred. Selvfølgelig er det også vigtigt at man ikke bare lukker af fordi man har brug for det, min familie har jo også brug for mig, og jeg har brug for dem, og jeg ville aldrig kunne undvære familien, så det er helt klart en balance man må arbejde med.

Dog er det ikke altid let for mig at styre denne balance, og det skyldes sikkert min ADHD. Når jeg er i den kreative verden, så er jeg nok lukket meget inde i mig selv, og forstår ikke altid at komme tilbage til den virkelige verden, så her må familien prøve at hive mig ud når det er nødvendigt.

En ting der har såret mig, er når venner kigger ned på en fordi man ønsker at arbejde med sin kreative side. Jeg har hørt kommentarer som: "En rigtig mand skal bruge sine hænder til et rigtigt håndværk", eller "En rigtig mand skal beskæftige sig med noget man kan leve af så han kan forsørge sin familie" osv.

Måske læser nogle af mine venner dette her, og det er fint nok, jeg er et ærlig menneske, og vil gerne indrømme at det sårer mig når ens venner ikke kan acceptere at man er kunstner.

Ja, jeg vil rigtig gerne accepteres som kunstner.

Jeg er blevet allermest inspireret af gamle kunstnere som f.eks. Rembrandt. Da Rembrandt malede, var han begrænset af den palette af farver der var tilgængelige på den tid, men faktisk elsker jeg disse dybe jordfarver som man finder i disse gamle værker.

Når jeg betragter et billede i den stil, så fascineres jeg af de mørke farver der omkranser et portræt, og med det rigtige lys ser man pludselig nuancer man ikke opdagede før. Det er som om at detaljerne er malet i flere lag, og man skal søge for at finde dem. Det er virkelig fascinerende, og det inspirerer mig meget.

Af nutidige kunstnere er jeg ret betaget af det univers som Michael Kvium skaber. De skabninger han får frem på sit lærred, er jo ikke umiddelbart kønne, og for nogen kan de være skræmmende. Men jeg elsker at betragte dem og tænke over hvad han prøver at fortælle mig. Desuden syntes jeg det er en god kontrast til den sukkersøde modelverden der er skabt omkring os.

- Om 5 år vil du kunne opleve mine værker hænge på på en stor udstilling på Horsens kunstmuseum udstillet sammen med Michael Kviums seneste værker.

For mig er god kunst noget der rammer mig i hjertekuglen, noget der fortæller mig en historie uden at det er alt for urolig i farverne, jeg vil gerne opleve ro og historie når jeg betragter kunst. Det behøver ikke være alt for detaljeret, det skal bare give mig en ide om hvor det vil føre mig hen.

Det bedste ved Kunstkolen Annes Atelier er for mig at vi kan spørge det dygtige panel om alt hvad en kunstner kunne gå og tumle med. Desuden er jeg begejstret over at Janteloven er begravet dybt, der er ingen der føler sig mere værd end andre.

I den højere danske kunstkreds er det ikke velset hvis man kalder sig kunstner, uden at man har en akademisk uddannelse, men den slags snobberi er vi helt fri for i denne kunstscole, hvilket nok er det største plus for mig.

Det bedste råd jeg har til andre kunstnere er at du ikke skal tro for lidt om dig selv. Jeg ser ofte andre kunstnere, som viser deres værk frem

for andre kunstnere, og man kan se det på ansigtet at de næsten undskylder at de viser det frem, selvom det faktisk er ret flotte værker.

Så hvis du vil noget med din kunst, så nytter det ikke at du ikke selv tror på det du laver. Jo selvfølgelig kan det da godt være at det ikke falder i andres smag, men hvis de kan mærke hvad du har lagt i dit værk, og de kan mærke at du selv tror på det du viser dem, så vis det dog, i den måde du skriver på, eller præsenterer det på, ellers kan du godt regne med at du ikke bliver taget alvorlig.